No. 134. 1841

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 8 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld, driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Boekbeschouwing.

PROEVE VAN ONDERZOEK, *omtrent het* ARMWEZEN *in ons vaderland*, enz. door G. LUTTENBERG, *Secretaris der Stad Zwolle, en lid van het Bestuur der Stads Armeninrigting en van andere instellingen van liefdadigheid aldaar.* TWEEDE DRUK, Zwolle, W. E. TJEEN WILLINK, 1841.

(Vervolg van onze vorige.)

«Er behoort, zegt de heer LUTTENBERG, overal, naar «plaatselijke omstandigheden, gezorgd te worden, dat het «*onderwys in de Godsdienst* even zoo verzekerd en re«gelmatig gegeven worde, als het gewoon schoolonder«wijs. Derhalve, naar een vast plan, op gezette dagen «en uren, door de leeraren en onderwijzers der gezind«ten, waartoe de kinderen behooren; onder het toezigt «van daartoe te benoemene speciale commissien, uit iedere «gezindte, waarin ook Leden der Armbesturen zitting «behooren te hebben, ten einde des te beter het opko«men der kinderen te kunnen verzekeren."

Het centraal comité voor het lager onderwijs te Parijs heeft, volgens den heer FRÉGIER, de zaak ongeveer uit hetzelfde oogpunt beschouwd, en, in overeenstemming met de universiteit en de administratie, de noodzakelijkheid erkend, om op eene nauwkeurige wijze het Godsdienstig en zedelijke onderwijs te regelen, door daaraan een vast en bijzonder uur toe te wijzen, bij de verdeeling des tijds, voor de verschillende oefeningen in de scholen voor het wederkeerig onderwijs.

Dit Godsdienstig onderwijs wordt den leerlingen gegeven, nu door middel van lezen en uitlegging, dan door middel van ondervraging. Het gebed en de verklaring van den Cathechismus voltooijen hetzelve.

Dáár, intusschen, schijnt dit onderrigt door de *schoolonderwyzers*, gegeven te worden; (*) iets waartegen men bij ons veel bezwaar vindt, omdat men vreest voor het besmet worden der leerlingen met valsche of verkeerde geloofsbegrippen, en men in 't algemeen de onderwijzers voor die taak, immers waar het op het leerstellige onderrigt aankomt, niet berekend acht.

Het komt ons voor, dat in dit bezwaar zeer gevoegelijk zou kunnen worden voorzien, wanneer men er slechts toe komen kon, vaste uren te bepalen, waarop in eene stad of plaats het Godsdienstig onderwijs aan al de leerlingen, die het lager onderwijs genoten, zou gegeven worden.

Zoovele verschillende gezindten er in eene gemeente bestaan, zoovele verschillende lokalen zouden er wel voorhanden zijn, al waren het alleen de kerkgebouwen, de consistorien dier gezindten, of anders de lokalen van zoodanige onderwijzers, welke door de gemeente geheel of ten deele bezoldigd worden.

Er behoorde nu slechts, van de zijde van elke gezindheid, gezorgd te worden, dat een vertrouwd persoon de kinderen der gezindheid aan de scholen kwam afhalen, om hen te geleiden naar het lokaal, waar het Godsdienstig onderwijs zou gegeven worden, en waar zij den leertijd vinden zouden; voor zoover namelijk niet het schoollokaal zelve daartoe kon gebezigd worden, in welk geval de kinderen eener gezindheid dáár konden blijven, en alleen die van andere gezindheden naar de andere, voor hen bestemde, lokalen zouden behooren te worden geleid.

Hierdoor zou niet een enkele leerling van het Godsdienstige onderwijs kunnen terug blijven.

Dat de bepaling der uren voor het Godsdienstig onderwijs in elke plaats door het Gemeente-Bestuur, in overleg met de geestelijkheid, zou moeten geschieden, laat zich terstond gevoelen. De wet behoefde hieromtrent alleen algemeene voorschriften te bevatten.

(*) Met uitzondering echter der scholen voor het gelijktijdig onderwijs, welke, door de Christelijke Broeders bestuurd wordende, door deze, met opzigt ook tot het Godsdienstige onderwijs, worden verzorgd.

Wij gelooven, dat, door zulke eene inrigting, aan vele gemoedelijke bezwaren zou worden te gemoet gekomen, voornamelijk van die ouderen, welke met het *algemeene* Godsdienstige onderwijs, zoo als het nu door de meesters op de scholen gegeven wordt, alles behalven zijn ingenomen, hetzij omdat zij dat onderwijs te oppervlakkig vinden, hetzij omdat zij vreezen, dat aan hunne kinderen, naar hun oordeel, verkeerde Godsdienstige geloofsbegrippen zullen worden ingeprent.

Men zal misschien de opmerking maken, dat in zulke lokalen dan de kinderen van verschillende scholen, en alzoo van verschillende klassen der Maatschappij, zouden moeten vereenigd worden.

Wij zien echter niet in, waarom dit grooter bezwaar zou moeten opleveren, dan het te zamen komen in de bede-huizen der ouderen-zelven, van allerlei rang en stand. Integendeel zouden wij het allergeschiktst rekenen, om den jeugdigen gemoederen reeds vroeg die groote waarheid in te scherpen, dat, voor God, dien zij hier zouden leeren kennen, verschil van stand niets afdoet, maar het hier aankomt, wie het zorgvuldigst Zijne bevelen en voorschriften zal opvolgen.

Nog zou men het bezwaar kunnen maken, dat sommige ouderen, welker begrippen kwalijk met die van dezen of genen leeraar, met het Godsdienstige onderwijs mede belast, overeenstemden, er gewetensbezwaren in zouden kunnen vinden, hunne kinderen *dat* onderwijs te doen bijwonen. Wij kunnen niet ontveinzen, dat dit een teeder punt is, en het den schijn zou kunnen hebben, als greep hier de Staat in de regten en attributen der ouderlijke magt.

Intusschen valt hier op te merken, dat meer en meer onder de beschaafde natien van Europa het regt van den Staat erkend wordt, om te waken over, en te zorgen voor — het doelmatig onderwijs en de zedelijke en Godsdienstige opvoeding van de onderligen, van welker burgerlijke en maatschappelijke deugden of ondeugden zeer ligt het welzijn of de ondergang van het gansche staatsligchaam in het vervolg kan afhangen.

Men komt van lieverlede tot de erkentenis, dat de Staat bevoegd is, het genot van het onderwijs, en van eene zedelijke en Godsdienstige opleiding, voor de kinderen van *alle* standen, VERPLIGTEND te maken, gelijk dit dan ook reeds in sommige Staten in toepassing is gebragt, en ook in ons vaderland, bij het Provinciaal Schoolreglement van Groningen, voor het lager onderwijs heeft plaats gevonden.

Zeer gewigtig is hetgeen hieromtrent door den heer FRÉGIER gezegd wordt; [Tom. II. pag. 34 en 60.]

Teregt, schijnt men de vraag te mogen stellen: wanneer de Staat regt heeft, om de kinderen tegen ligchamelijke mishandelingen van de zijde hunner ouderen, tot zekeren graad altans, te beschermen; waarom ook niet tegen *zedelyke* mishandeling? Beteekent de ligchamelijke mensch meer; verdient deze meerdere zorg en belangstelling, dan de zedelijke mensch? Voorzeker geenszins!

Maar, zegt men, langs dien weg kan zich de Staat magt over de gewetens aanmatigen, en de kinderen doen onderwijzen en opvoeden in leerstellingen en begrippen, die lijnregt tegen die der ouderen aandruischen, en den vrede en de overeenstemming in de huisgezinnen alligt moeten in gevaar brengen.

Gewis, zeggen wij, deed de Staat *dit*, dan ging dezelve te ver. Maar dit geschiedt niet, door te vorderen, dat uwe kinderen verstandelijk en Godsdienstig onderwijs zullen *moeten* ontvangen. Gij behoort toch tot een zeker kerkgenootschap; bij *dat* genootschap, zijn bepaalde geloofsbegrippen en leerstellingen aangenomen en erkend; bij hetzelve bestaan tevens verordeningen op het aanstellen der Godsdienstleeraren, en, door tot dat kerkgenootschap te blijven behooren, toont Gij u, ook aan *die* verordeningen, te willen onderwerpen.

Is nu een leeraar aangesteld, dan heeft het genootschap hem waardig geoordeeld, die betrekking te vervullen; waardig het vertrouwen der leken te bezitten.

Prentte hij uwen kinderen geloofsbegrippen, Godsdienstige gevoelens in, strijdig met die, welke zijn aangeno- [illegible] bij hetwelk gij uwe kinderen wenscht te zien ingelijfd, geen twijfel, of hiertegen zouden voorzieningen moeten worden daargesteld.

Bovendien konden, tot meerderen waarborg, dat het onderwijs in volkomene overeenstemming met de leerstellingen van ieder kerkgenootschap zou gegeven worden, door de Sijnode's, of het hoogere geestelijke gezag, bepaalde regelen en voorschriften worden vastgesteld, overeenkomstig welke dat onderwijs door de Godsdienstleeraren zou worden ingerigt. Maar daaraan dan ook zouden de leken van een kerkgenootschap zich behooren te onderwerpen, en aan deze geene vrijheid te worden gelaten, om hunne kinderen van alle Godsdienstig onderwijs verstoken te houden.

Opdat overigens de Staat nog des te minder zelfs den *schyn* zoude bezitten, op de vrijheid van Godsdienstige begrippen inbreuk te maken, zou deze zich kunnen bepalen, tot het voor *alle* kinderen VERPLIGTEND maken van het lagere *verstandelyke* onderwijs; en zou aan het hoogere geestelijke gezag, bij iedere gezindte, kunnen worden overgelaten, bij kerkelijke verordeningen, dezelfde verpligtingen voor de leken vast te stellen, met opzigt tot het *Godsdienstig* onderwijs hunner kinderen.

Alles zou hier slechts afhangen van eene gelukkige zamenwerking tusschen het wereldlijke en het geestelijk gezag, en daar het hier zulk eene allergewigtigste aangelegenheid geldt, schijnt men geene reden te hebben, aan zulk eene zamenwerking te wanhopen.

Met belangstelling zag men reeds gedurende eenigen tijd van vele zijden uit, naar nieuwe bepalingen op het stuk van onderwijs, daar een groot deel der bevolking met de bestaande niet tevreden is; vermits het daarenboven gebleken was, dat de zedelijkheid en Godsdienstigheid in geenen deele gelijken tred houden met de verstandelijke ontwikkeling, zoo der lagere als der overige standen, en men hieruit wel moest besluiten, dat er eene gaping bestond in het tegenwoordige stelsel van onderwijs en opvoeding.

En daar het Gouvernement nu nog al eenig gewigt aan de voorstellen van den heer LUTTENBERG schijnt te hechten, mag men hopen, dat ook DIT gewigtige punt, door hem behandeld, Deszelfs aandacht niet ontglippen zal, en eene nieuwe wet orde stellen zal, dat, gelijktijdig met het *verpligtend* maken van het lager verstandelijk onderwijs, en de afschaffing van het regtstreeks *Godsdienstig* onderwijs op de scholen, — de zekerheid ontsta, dat van de zijde van het hoogere geestelijke gezag van iedere gezindheid tevens maatregelen worden genomen, dat het Godsdienstige onderwijs, door de bevoegde leeraren van elke gezindheid, op gezette tijden aan *alle* kinderen, zonder onderscheid, zal moeten gegeven worden. *(Het vervolg hierna.)*

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

LONDEN, den 30. October. Heden morgen hebben wij met de Halifax brievenmaal tijdingen ontvangen van Nieuw-York tot den 15. dezer. Het nieuws is zeer gewigtig. Het regtsgeding van *Mac-Leod* was den 12 geëindigd met zijne vrijspraak; de jurij heeft zonder aarzelen een verdict van niet schuldig uitgesproken en hij was onmiddellijk op vrije voeten gesteld.

— In den afgeloopen nacht was de hoofdstad in opschudding door eenen brand in den Tower. Dit gebouw is eene oude sterkte, welke gedurende eenige eeuwen de verblijfplaats der Koningen is geweest. De vier torens op de hoeken, zijn de *Witte toren*, welke tot arsenaal der marine dient, de *toren van Wakefield*, waarin *Hendrik IV.* werd vermoord, de *toren van Beauchamp*, welke tot gevangenis van *Anna Boleyn* en *Jeanna Gray* verstrekte, en *de Leeuwen toren*, die tot menagerie dient. Het arsenaal heeft het meest door den brand geleden; de schade wordt op 80,000 pond sterling berekend.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 2 November. Brieven uit Havre, Brest, Cherburg, en over het algemeen uit al onze steden langs de kust, zijn vol van de bijzonderheden der ongelukken, die in de laatste veertien dagen overal langs onze stranden hebben plaats gehad. Reeds zijn er ook onderscheiden lijken aangespoeld. Den 27n had men er alleen op het

strand tusschen Vauville en Auderville, bij Cherburg, negen en twintig gevonden. Ook was de kust overal met wrakken bedekt, ofschoon men geen schip had zien stranden. Meestal waren het stukken van Bretagner visschuiten, die in volle zee verongelukt moeten zijn.

— Reeds meermalen hebben wij onzen lezers het een of ander verhaal van de Korsikaansche *Vendetta* of wraakoefening medegedeeld, en meestal bestonden die verhalen in eenig akelig moordtafereel; maar zie er hier thans een dat gelukkig niet anders geschikt is, dan om den lachlust op te wekken.

Voor eene der regtbanken te Parijs verschijnt een man met name *Rigaldi*, een bruine, forsch gespierde Korsikaan; zijn woest glinsterend oog en zijne breede zwarte bakbaarden en knevels zetten zijn uitzien iets wreeds, iets schrikaanjagends bij. Hij beweert, wel is waar, de zachtheid zelve een waar lam te wezen; maar een rustig burger uit de straat des Marais, de heer *Bonjeu*, beklaagd zich niet te min, van hem, dien hij nimmer te voren gezien had, en aan wien hij vermeent evenzeer onbekend te zijn geweest, op 's heeren straten een ontzettenden knip op den neus te hebben ontvangen.

Rigaldi. Het is waar, ik ken dien heer niet, en wat misschien nog vreemder zal voorkomen, is, dat ik om geene andere reden de reis van Korsika naar Parijs heb gedaan, dan om hem dien knip op den neus te geven.

De President Had gij dan eenige persoonlijke vete tegen dien heer?

Rigaldi. Persoonlijke? Och neen, mijnheer de regter!

Bonjeu. Persoonlijke vete of niet, wat had ik hem gedaan? Kan men dan niet veilig langs de Parijsche straten gaan. Men gaat zijn weg, men ontmoet een gezigt, dat men nimmer te voren gezien heeft; dat gezigt blijft voor u stil staan; het ziet u onder de oogen; het vraagt u, zijt gij mijnheer *Bonjeu*? — Ja mijnheer. — Hebt gij een vader van dienzelfden naam gehad? — Ja! wat zal dat beteekenen? — Is uw vader in 1786 te Ajaccio in Korsika geweest? — Ja mijnheer. — Als Parijsch kleermaker? — Ja mijnheer, ja! ja! maar wat wilt gij dan toch? — Och, slechts eene kleinigheid, ligt het hoofd eens een weinig op. — Maar waarom? — Dat doet er niet toe, ligt het eens even een weinig op, ja, zoo. — En flank! daar heeft men zijnen neus door een vervaarlijken knip verplet; men schreeuwt; de nieuwsgierigen maken een kring om u heen en roepen: Wat is het? wat is er gebeurd? Niets, het is mijnheer, die een knip op den neus ontvangen heeft. — Het is in de daad allerliefst.

Rigaldi. Juist! Mijnheer heeft de zaak zeer juist verhaald. Alles is juist zoo gebeurd; ik ben voldaan en keer naar Korsika terug.

De President. Maar, waarom een' onbekende zoo te beleedigen? — *Rigaldi*. Zier hier de zaak. Op zekeren dag, verleden maand, te Ajaccio de papieren van mijnen vader naziende, komt mij een toegelakt briefje, met het opschrift: *Aan mijnen Zoon*, in de hand: ik maak hetzelve open en ik lees: — Den 16 April 1786 heb ik van den heer *Bonjeu*, Parijs Kleermaker, die zich alstoen te Ajaccio bevond, en bij wien ik als leerling was, een knip op den neus ontvangen. De heer *Bonjeu* is vertrokken, zonder dat ik hem dien knip heb kunnen teruggeven. Mijn Zoon, gij weet wat dit zeggen wil. — Den volgenden dag ben ik scheep gegaan naar Marseille, met postrijtuig ben ik naar Parijs gereden, ik heb mij regtstreeks naar de prefectuur begeven, om narigten in te winnen; men heeft mij gezegd dat de heer *Bonjeu* overleden, maar dat er nog een zoon van hem in leven was. Dien zoon heb ik toen opgezocht, ik heb hem gevonden; ik heb hem den knip op den neus, dien ik hem schuldig was, betaald, en nu keer ik naar mijn land terug.

De heer *Bonjeu* staat, onder het aanhooren van dit verhaal, van kwaadheid en verontwaardiging te blazen.

De regtbank, die zich weinig aan de Korsikaansche zeden stoort, veroordeelde den uitdeeler van knippen op den neus tot 25 franken boete en in de kosten.

De korsikaan keert, bijster in zijn schik, naar zijn wraakzuchtig Ajaccio terug. De zonen der Parijsche kleermakers bidden en smeken hunne vaders, zich daar toch niet te gaan vestigen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 3. November. De Pool *Raczinski* is uit de gevangenis ontslagen. Zijne arrestatie schijnt eene vergissing te zijn geweest. Daarentegen heeft men verscheidene vrouwen in hechtenis genomen. Zondag werd Mevr. *van der Smissen* en haar zoon, officier bij het reg. des Guides, naar de gevangenis *les Pétits Carmes* gevoerd. Maandag werd het huis van die dame van boven tot onder onderzocht. Zondag werden de diligences aan de Hollandsche grenzen aangehouden en drie dames gevangen genomen. De overige dames werden weder ontslagen. Maandag heeft de politie buiten de *Schaerbeekerpoort* een wagen met oorlogsbehoeften in beslag genomen. De bureaux van het dagblad *le Patriote Belge*, en het huis van den heer *Kats* zijn onderzocht. Uit laatstgemeld huis is een zwaar koffer gehaald.

In het postkantoor gaat men voort de brieven te onderzoeken; die uit Holland komen worden vooral naauwkeurig bezien. Officiers van het parquet zijn daarbij tegenwoordig. Er zijn vele bevelschriften beteekend aan bewoners der voorsteden, om als getuigen in de zaak van het komplot te verschijnen. Men heeft 300 kogels in beslag genomen. De jagers kunnen geen buskruid bekomen, dewijl dat artikel overal is opgekocht. Men is niet weinig in vrees. Maandag avond en nacht zag men talrijke patrouilles door de straten kruissen. De posten zijn te Laeken, aan de gevangenissen en elders verdubbeld. Aan *les Pétits Carmes* wordt de sterke wacht door een Kapitein en een Luitenant gekommandeerd. Men schijnt voor eene ontvlugting beducht. Zondag zag men den minister van oorlog in persoon de wacht en de posten aan dit gevangenhuis nazien, ten einde zich te overtuigen, of zijne bevelen wel waren nagekomen. Denzelfden dag inspecteerde de Kommandant der stad deze gevangenis en gaf [illegible] schijnt den vijand aldaar te verwachten.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, den 6. November. Men verzekert, dat de gewestelijke autoriteiten aangeschreven zijn, om de plaatsvervangers van de ligtingen der jaren 1838, 1839, 1840 en 1841, alsmede, des noodig, de miliciens van 1841 op te roepen, ten einde de tien regementen infanterie voltallig te maken.

— Men meldt van den Helder dd. 1 November: Heden middag is zeewaarts gestevend Zr. Ms. stoomboot *Hekla*, Kommandant Luitenant ter zee 1e klasse *Coertzen*, bestemd naar de Oost-Indiën.

— Met genoegen kunnen wij melden, dat bij de Uitgevers *L. E. Bosch en Zoon*, te Utrecht, eerstdaags van de pers zal komen, *het leven van Michiel Adriaanszoon de Ruyter.* Dit werk wordt geillustreerd door den schilder *M. Mourot*, terwijl de kundige engelsche Professor *Brown* zich heeft belast met de gravure der teekeningen in hout. De keurige text, teekeningen en gravures, alsmede eene uiterst nette uitvoering zullen voor het letterlievend publiek een keurig geheel uitmaken. Men verwarre dit Leven niet met een werk van dien zelfden aard, 't welk in 's Hage het licht zien zal, doch waarvan de letterdruk en steengravure aanmerkelijk afsteekt bij de nette uitgave van bovengenoemde uitgevers, terwijl de prijs van den Haagschen Uitgever daarenboven veel hooger is dan dien van de Uitgevers *L. E. Bosch en Zoon.* (*Handelsblad.*)

— Te Rotterdamis op den avond van den 2. dezer een huis in de Banketstraat grootendeels verbrand.

MENGELINGEN.

De Wetenschap van den goeden man Richard.

(Vervolg van No. 132.)

Misschien bevindt gij u-zelven op dit oogenblik wel in staat, om, zonder nadeel, eenige kleine buitensporigheden te doen; maar alsdan, spaar, terwijl gij het kunt, voor den ouden dag, en den tijd van behoefte. De middagzon schijnt alle dagen niet. De winst is voorbijgaande en onzeker; maar de uitgaaf zal, gedurende uw geheele leven, voortdurend zeker zijn; en: het is gemakkelijker twee schoorsteenen te bouwen, dan eene warm te houden, zegt de goede man Richard; aldus, voegt hij er bij, leg u liever zonder avondeten te slapen, dan met schulden op te staan; — win wat gij kunt, en behoud wel hetgene gij wint; ziedaar den steen, die uw lood in goud zal veranderen; — en als gij dezen steen der wijzen zult bezitten, wees dan verzekerd, dat gij noch over het ongunstige des tijds, noch over de moeijelijkheid, om de belastingen te betalen, klagen zult.

4. Deze leer, mijne vrienden! is die der rede en der wijsheid; betrouw u echter niet eenig en alleen op de arbeidzaamheid, de zuinigheid en de voorzigtigheid, ofschoon het uitnemende zaken zijn; want zij zouden u geheel en al, zonder den zegen des Hemels, onnut zijn; vraag dan ootmoedig om dezen zegen, en wees niet onbarmhartig jegens hen, die gij begrijpt, dat heden daaraan behoefte hebben: maar troost en helpt hen; vergeet niet, dat Job zeer ellendig was, en hij naderhand weder gelukkig werd.

En nu, om te eindigen: de ondervinding houdt eene school, die veel kost; maar het is de eenige, alwaar de onzinnigen kunnen leeren, zoo als de goede man Richard zegt, en nogtans leeren zij er niet veel. Hij heeft wel gelijk, met te zeggen, dat men een goeden raad kan geven, maar niet een goed gedrag. In alle gevallen, bedenk dit: die niet weet, den goeden raad te volgen, kan niet geholpen worden; en dan nog deze woorden: indien gij de rede geen gehoor geeft, zal zij niet nalaten om u op de vingers te tikken, zoo als de goede man Richard zegt.

De grijsaard eindigde aldus zijne redevoering. Men had hem aangehoord, men keurde goed, wat hij gezegd had, en deed oogenblikkelijk het tegendeel, even zoo als het gaat met de gewone predikatien; want de verkooping ving aan, en ieder kocht op de buitensporigste wijze.

Ik zag, dat deze brave man mijne almanakken zorgvuldig bestudeerd had, en alles wat ik gedurende vijf en twintig jaren over deze onderwerpen gezegd had, overwogen had. De menigvuldige aanhalingen, welke hij gedaan had, zouden vermoeid hebben zoo hij eenen anderen schrijver had aangehaald; mijne ijdelheid werd er op eene aangename wijze door aangedaan, ofschoon ik niet onbewust was, dat, in geheel deze wijsheid, geen tiende deel daarvan aan mij toebehoorde, en ik slechts in het goed oordeel van alle eeuwen en van alle landen-nalezing had gedaan. Hoe het ook zij, ik besloot om met dezen weerklank voor mij zelven voordeel te doen, en ofschoon ik bereids voornemens was geweest, om een nieuwen rok te koopen, ging ik henen, vastelijk besluitende, den ouden te doen voortduren.

Mijn vriend! die dit leest, indien gij dit insgelijks kunt doen, zult gij er zooveel bij winnen, als ik. (*)

(*) Wij hebben, met genoegen, aan bovenstaand stukje eene plaats ingeruimd, tegen over onze beschouwingen, met betrekking tot de armoede in ons vaderland.

Indien het waar is, dat er van de zijde van het Staats-bestuur veel kan en behoort gedaan te worden, om den voortgang der armoede te keer te gaan; zeker is het ook, dat er bij het volk gebreken en ondeugden gevonden worden, welke tot dat einde moeten opgemerkt en verbeterd worden. En wanneer men dan van beide zijden krachtdadig naar hetzelfde doel streeft, zal het, onder hoogeren zegen, onmisbaar bereikt worden.

De Red.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te Middelburg,

4 November 1841.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
Oude Walch. Tarwe	f 11.50	Boekweit	f 7.00
Nieuwe dito . . .	« 10.00	Zomergarst	« 5.00
Oude Zeeuwsche dito	« 11.50	Winter Garst	« 5 20
N. Zeeuwsche dito	« 9.75	Zeeuw. Paardenboonen	« 5.75
O. Zeeuwsche Rogge	« 7.50	Raapolie . .	f 56.50 p. vat.
N. dito	« 6.00	Patentolie . .	« 59.00 « «
W. Groene Erwten .	« 9.00	Lijnolie . .	« 42.00 « «
W. Witte dito . .	« 7.75	Raapkoeken	f 82.00 de 1040 st.
Koolzaad	« 14.75	Lijnkoeken	« 10.00 « 100 «
Z. dito	« 14.75		
Haver	« 3.20		

Tarwenbrood, het Ned. Pond 21 cent. Masteluinbrood 18 en een halve cent. Roggenbrood 15 en een halve cent.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 6 November. Sedert [illegible] Magneet, C. Krohn, St. Petersburg; Wilhelm, M. M. Koedt, Riga; Charlotte, B. Schipmann, St. Petersburg; Celeritas, H. C. Jongebloed, Riga, Catharina, F. Dirks, Norden, alle met lijnzaad; de Vrouw Anna, W. R. de Buhr, Ditzum, haver; Elisabeth, O. Beekman, Gohtenburg, houtwaren; de Atlas, F. Maldigham, Liverpool, ballast.

Voor Gend bestemd:

Leopold, J. Coppyr, Schiedam, jenever en wijn; Balder, A. Bie, Riga; Catharina, H. Egberts, Christiaanstad, beide met houtwaren.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Hannah, J. Santen, Newcastle, ballast; Anna Maria, F. Muijs, Hamburg, stukgoederen; The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; Sultane, W. Braber, Londen, schors; Diamante, B. Ballon, Bremen, ballast; Prinses Victoria, T. Jackson; The Rainbow, J. Fise, beide naar Londen, met stukgoederen en passagiers; Caroline, F. Hewit, Jersey, stukgoederen; Catharina, H. B. Lelian, Belfast; Betty, J. Evans, Dublin, beide met schors en vlas; Pauline Maria, A. C. Dick, Koppenhagen, ballast; The Arpou, J. Kandahl, Leitt, schors; The Bityos Edinburg, J. C. Halst, Londen, stukgoederen.

ADVERTENTIEN.